

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-15-01 מדינת ישראל נ'

בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל שימשילשווילי
מיחידת תביעות ירושלים
משטרת ישראל

נגד

הנאשם
ע"י ב"כ עוה"ד איתן להמן וראומה גומא

הכרעת דין

הרקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הוא מגדל ציפורים ולו טענות וטרוניות נגד רשות הטבע והגנים (להלן: רשות הטבע; הרשות) ופקחים מסויימים באשר להחלטותיהם, ובפרט בעניין גידול ציפור מסוג חוחית. במועד שאינו ידוע במדוייק העלה הנאשם לאתר אינטרנט שהקים מלל ותמונות נגד רשות הטבע ושני פקחים העובדים ברשות, מר סימון נמצוב האחראי על מתן חוות דעת לייבוא בעלי חיים, ומר אריה קלר המשמש כראש תחום סחר בלתי חוקי.
2. בין היתר העלה הנאשם את מלל כדלקמן: "הגיע הזמן לאתר שמפיץ את האמת. בכל אירופה גידול חוחיות הוא חוקי... ישראל היחידה שלא אישרה גידול חוחיות". בהמשך תחת הכותרת "מיהו דוקטור (ד"ר) סיימן נמצוב" פירט הנאשם כי מדובר ב"האיש שעושה קרטל של איש אחד... האיש שהכניס ציפורים למדינת ישראל מרשימת 100 הפולשות המסוכנות...". לצד מלל זה הציג הנאשם תמונות שבהן כיתוב "תג מחיר" וכן תמונות של נמצוב וקלר, שמתחתן הכיתוב "wanted dead or alive". המתואר היה זמין במרשתת, למצער עד יום 2.12.12.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-01-15-01 מדינת ישראל נ'

הנאשם אף פתח קבוצה בפייסבוק בשם "הליגה הישראלית לגידול חוחיות", וביום 5.10.12 יצר קישור לאתר המתואר לעיל, תוך צירוף תמונת "wanted" של קלר, וכותרת לפיה "אריה קלר וסימון נמצוב מבוקשים בעקבות פגיעה בציבור ובאזרחי ישראל תוף (כך במקור – ח.מ.ק) הפרת חוקים בסיסיים" אלו היו זמינים במרשתת למצער עד יום 25.12.12.

בתאריך 18.12.12 העלה הנאשם פוסט באתר הפורומים "הייד פארק" תחת השם shay_ski, כינוי המשמש אותו בפורומים שונים, בו כתב "תג מחיר נגד רשות הטבע והגנים". כמו כן העלה פוסט בדבר הגשת תלונה נגד קלר בגין החזקת חוחיות בביתו.

ביום 31.1.13 העלה הנאשם פוסט בקבוצת הפייסבוק "אנשים לפני גנים לאומיים: רשות הטבע והגנים בשירות המתנחלים", תחת השם shay_ski, בו כתב "כהנא צדק ינאצים".

ביום 31.12.12 העלה הנאשם פוסט ב"פורום של knar" תחת הכותרת "תג מחיר נגד רשות הטבע והגנים". הנאשם רשם כי "אריה קלר צריך להבין כשהוא בא אלי לבית עם צו חיפוש שהוציא אותו שופט מושחת עם משטר הורק כשהגיע אלי התחיל לבדוק שיש באמת היתרים... ועל כל פעולה כזו יהיה תג מחיר הוא משלם וישלם זו רק ההתחלה...".

3. על פי כתב האישום, במעשים אלו איים הנאשם מספר פעמים על הפקחים נמצוב וקלר בפגיעה שלא כדין בגופם ובשם הטוב, בכוונה להפחידם או להקניטם.

4. בדיון שהתקיים ביום 10.2.16 השיבה ב"כ הנאשם לאישום בשם הנאשם, והבהירה כי הנאשם אינו כופר בעובדות אך הוא כופר באישום. בדיון ביום 6.4.16 הסכימו הצדדים על הגשת תיק מוצגים הכולל את חומר החקירה בתיק, ונקבע מועד לסיכומים. ביום 2.5.16 הגישה ב"כ הנאשם בקשה לחקור את "מושאי הפרסום נשוא כתב האישום", לצורך ניהול הגנת הנאשם באופן המיטיב. בעקבות זאת נקבע התיק להוכחות. העדים אכן העידו ונחקרו, אך עם זאת עיקרי העובדות שבתיק, ובכלל זה העובדה שהנאשם פירסם את הפרסומים המפורטים לעיל, אינה שנויה במחלוקת,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-15-01 מדינת ישראל נ'

והמחלוקת העיקרית בתיק היא בשאלה המשפטית, האם יש בעובדות אלו כדי להקים עבירה של איומים.

5. מטעם המאשימה העידו שני ה"מאויימים", קלר ונמצוב. הנאשם העיד בעצמו. כמו כן הוגש תיק מוצגים הכולל את הפרסומים והודעות שנמסרו במשטרה. כאמור, העובדות בעיקרן אינן שנויות במחלוקת והנאשם הודה בפרסום הטקסטים האמורים, אך חלק על כך שעבר עבירה של איומים. אביא כאן מקצת מדברי העדים ומהמוצגים הרלוונטיים להכרעה:

הראיות

6. העד אריה קלר הוא מנהל תחום סחר בלתי חוקי ברשות הטבע. העיד העיד כי אינו מצוי באינטרנט, אולם לאחר שהפרסומים הובאו לידיעתו הגיש תלונה במשטרה. הוא העיד כי לא התייחס לתלונה ברצינות, שכן הוא משמש באכיפת החוק במקומות "הכי פרועים שיש" ומורגל באיומים עליו (פרוטוקול עמ' 7 שורות 4, 5). עם זאת, כשנשאל אם הוא מרגיש מאויים השיב "בוודאי. כשאני רואה את עצמי מבוקש חי או מת אני מרגיש מאויים" (עמ' 7 שורה 20).

בחקירתו הנגדית נשאל קלר על כך שהגיע להתלונן במשטרה כשנה וחצי לאחר הפרסומים, והשיב כי אינו מתייחס לדברים אלה, "זה עובר לידי" (עמ' 9 שורה 28). בהמשך נשאל על התמונה בה הופיע כמבוקש חי או מת, השיב כי אחרים שלחו לו את התמונה, וכי "אני לא מתרגש מזה, אבל אני לא מבין את ההומור, אם כתוב בצורה הומוריסטית ההומור לא מובן ליי" (עמ' 11 שורות 4-6).

7. בהודעתו במשטרה ת/6 מסר קלר כי קיבל בדוא"ל את תמונתו עם המילה מבוקש באנגלית ולא הכיה אכפת לו. אך לאחר מכן היה פרסום של תג מחיר, והוא פנה למשטרה.

8. העד סיימון נמצוב הוא אקולוג של חיות בר, בעל תארים שונים כולל דוקטורט בפסיכולוגיה של חיות בר, ועובד בחטיבת המדע של הרשות. הוא העיד כי בשנת 2012 הגיע לעבודה וקולגות סיפרו לו ולאשתו, שאף היא עובדת הרשות, על אתר באינטרנט המאיים עליו באופן אישי. לדברי העד אשתו נלחצה מאד מהאיומים על

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-15-01 מדינת ישראל נ'

- חייו, בתמונתו עם המילים מבוקש חי או מת. גם הוא עצמו נפגע ופחד מאד, כיון שלא ידע מה מגבלותיו של אותו אדם המאיים עליו (פרוטוקול עמ' 12 שורה 8 ואילך). העד הוסיף כי אין מדובר בהערה בפייסבוק אלא באתר שלם שהורס רק כדי להשמיץ את הרשות, עובדיה והעבודה הנעשית על ידם (שם, שורות 19-20).
9. בחקירתו הנגדית הבהיר נמצוב כי חש עצמו מאויים על אף שראה את הכיתוב לפיו הדף נעשה בצורה הומוריסטית. הוא הבהיר כי לא כל מחי שנחשף לתמונה ראה גם את הערת ההסתייגות בדבר ההומור, והוסיף כי אדם הטוען כי זהו ההומור שלו, "אולי זה גם לראות דם ולראות בן אדם נפגע. אולי גם זה מצחיק אותו" (עמ' 14 שורות 21, 27 ואילך).
10. הנאשם העיד כי הוא מגדל בעלי חיים מגיל ארבע עשרה ומוקף תמיד בבעלי חיים שונים. הוא תיאר שורה של תלונות והתכתבויות שניהל בעקבות ביקורת שיש לו על מדיניות רשות הטבע והגנים אשר אינה מאשפרת יבוא של חוחיות, ובעקבות חיפוש שנערך בביתו, לטענתו שלא כדין (פרוטוקול עמ' 16, 17).
11. בנוגע לפרסומים נשוא כתב האישום העיד הנאשם :
- "במילת תג מחיר אין שום דבר שבא לידי אלימות פיזי ולא מילולית. אני לא שונא את סימון ולא את קלר. אם הייתי רוצה לפגוע בקלר, נפגשנו פעמיים..." (פרוטוקול עמ' 17 שורות 11, 12).
- "כל הכוונה של תג המחיר לא היתה לאלימות פיזית ולא מילולית. לא ללכת לרסס להם כתובות נאצה על הבית ולא לפגוע בהם פיזית" (עמ' 19 שורות 11, 12).
- בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי הביטוי "תג מחיר" נבחר בהשראת רעיון תג מחיר הידוע בהקשרים אחרים. הוא נשאל אם ידע מה זה תג מחיר, והשיב: "כן. הקונספט מצא חן בעיני ותג המחיר במובן הפרסומי היה נכון" (עמ' 21 שורה 28). בהמשך אישר כי התכוון לכך שלכל פעולה יהיה "תג מחיר פרסומי" (עמ' 22 שורה 20).
12. באשר לפרסום תמונות המבוקשים העיד הנאשם כי לאחר שבקשות רבות לייבוא ציפורים שהוגשו על ידו לרשות נדחו, הגיע למסקנה "שהתקשורת עם הרשות הגיעה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-01-15-01 מדינת ישראל נ'

למבוי סתום וגם הצורה שהם עשו את הדברים והפעולות שהם נקטו... אז הקמתי את האתר וקיבלתי המון תמיכה ממגדלים... אנשים רצו שזה יביא לשינוי במדיניות...מר נמצוב אפשר לומר שהוא עשה פשע נגד כל מדינת ישראל כי הוא הכניס מינים פולשים והוא עדיין בתפקיד שלו... (עמ' 18 שורות 14-25).

ובהמשך: "רציתי פשוט שיקרה שינוי שהם יבינו שהם עושים משהו לא נכון. שההתנהלות שלהם לא נכונה..." (עמ' 19 שורה 5).

הנאשם אישר בבית המשפט כי הוא הכין בפוטושופ את תמונות המבוקשים של קלר ושל נמצוב והעלה אותן לרשת (עמ' 21 שורה 21 ואילך).

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הוא סבור שקלר עבריון מאחר שהוא מגדל בביתו חוחיות, וכי יש לנקוט נגדו בסנקציות (עמ' 20). הוא אישר כי לעבריון מגיע עונש, "אבל לא של רצח ולא אלימות" (עמ' 21 שורה 7).

13. הנאשם התבטא באופן דומה למפורט כאן גם בחקירתו במשטרה, בהודעות ת/1, ת/2. כך, לדוגמא, בהודעה ת/1 בעמ' 4 הודה הנאשם בכך שהעלה את הפוסטים נגד אריה קלר בעידודם של מגדלי ציפורים אחרים, במטרה לשנות את מדיניותו. הנאשם הודה בכתיבת "תג מחיר" והגדיר את הדבר כטעות (ת/1 שורה 94). הוא אישר שפרסם את תמונותיהם של סימון וקלר "כי הייתי עצבני", הביע צער על מה שקרה והוסיף "זה היה תקופה של זעם" (ת/1 שורות 107-109).

בהודעה ת/2 אישר הנאשם כי העלה את הפרסום בעניין תג מחיר "בתקופה שהיה תג מחיר" (שורה 23). הוא אישר כי פתח את חשבון הפייסבוק כדי שניתן יהיה לגדל בארץ חוחיות באופן חוקי, וציין כי לא היתה כוונה שמישהו ייפגע (ת/2 שורות 16, 28).

14. הצדדים הגישו בהסכמה את הודעתו במשטרה של מר משה מלכה, מנהל פורום "הפורום של הכנס" באתר הייד פארק (ת/7). מלכה נשאל אם ראה את תמונת המבוקש של אריה קלר והשיב כי ראה את התמונה בלבד ללא הכיתוב. כמו כן אישר שראה את הסמל תג מחיר. הוא הבהיר כי לא נכנס לעומקם של דברים ולא ראה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-15-01 מדינת ישראל נ'

בהם איום, אחרת היה מוריד אותם לאלתר מהפורום. העד הוסיף כי לאחר שראה שמדובר באיום יסיר את הקישור לאתר מהפורום שלו ויחסום את המשתמש.

דיון והכרעה

15. סעיף 192 לחוק העונשין, הסעיף המגדיר את עבירת האיומים, קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

16. הצדדים סיכמו בכתב בתום הדיון, וכן הגישו השלמה בכתב לסיכומיהם. ב"כ המאשימה טען כי הוכח היסוד הפיזי של ביצוע האיום, אשר על פי החוק יכול להיעשות בכל דרך. באשר לתוכן האיום וטען כי הדבר צריך להיבחן על פי אמת מידה אובייקטיבית של אדם מן היישוב, וכי התמונות בליווי הכיתוב "מבוקש חי או מת" והדברים שיש בהם כדי להטיל אימה על אדם מן היישוב עונים על דרישה זו. גם מכלול הנסיבות והביטויים שפרסם הנאשם מלמדים על כך שמדובר באיומים. התובע ציין כי אין חובה שהאיומים ייקלטו על ידי המאויים עצמו. באשר ליסוד הנפשי ציין ב"כ המאשימה כי נדרשת מודעות של מבצע העבירה לטיב המעשה והנסיבות, וכי הלכת הצפיות חלה. במקרה זה הנאשם היה מודע למעשיו באופן מובהק והיתה בליבו מטרה להפחיד או להקניט את עובדי הרשות ששם צוין במפורש בפרסומים.

ב"כ המאשימה טען עוד כי חופש הביטוי נסוג מפני הערכים המוגנים בעבירת האיומים, וכי טענתה נאשם שבראש הדך נרשם שאינו קורא לפגיעה אינה יכולה להוות הגנה מפני המעשים שביצע.

17. ב"כ הנאשם טען כי יש לגלות זהירות יתרה בעבירות של חופש הביטוי, בעיקר כשמדובר בפקידי ציבור, וכי זוהי מדיניות עקבית של התביעה במשך שנים רבות. הוא טען כי עבירת האיומים היא עבירת מטרה, כי הנאשם לא פעל במטרה להפחיד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-15-01 מדינת ישראל נ'

או להקניט שלא כדין, וכי הפרסומים חוסים תחת חופש הביטוי ומטרתם לגיטימית במדינה דמוקרטית. הוא ציין כי העד קלר עצמו העיד כי לא התייחס לפרסומים ולא חש מאויים, ובאשר לנמצוב טען כי תפיסתו את הפרסומים כאיום מהווה חוויה סובייקטיבית שאינה מתיישבת עם עמדתו של אדם אובייקטיבי. הסניגור הפנה להודעה שהוגשה במקום עדותו של מר משה מלכה, מנהל פורומים באתר הייד פארק, אשר מסר במשטרה כי לא ראה בפרסומים איום וכי הוא נוהג להסיר פרסומים שיש בהם משום איום. הסניגור ביקש לקבל את דברי הנאשם לפיהן פעל מתוך כוונה להילחם בשחיתות ולהביא לשינוי החוק, ולא במטרה לפגוע.

18. בכתב האישום מתוארים שורה של פרסומים שפרסם הנאשם באינטרנט. חלק מהם אינם מהווים מופת של טעם טוב, אך אינם בגדר עבירה פלילית. הפרסומים הרלוונטיים שלגביהם יש לבחון את התקיימות עבירת האיומים הם תמונותיהם של קלר ונמצוב שתחתיהן הכיתוב "דרוש חי או מת", בסמוך לתיאור מעלליהם הרעים, לטענת הכותב (ת/3, ת/4) וכן הפרסום הכולל את הביטוי תג מחיר בהקשר של טענות כלפי אריה קלר – בעמוד השני במוצג ת/5.

19. עבירת האיומים פורשה בפסיקה כך שהקביעה האם מדובר באיום נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת ראייתו של אדם מן היישוב (רע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, עמ' 109, 110). היסוד הנפשי נדרש הוא ביצוע המעשים בכוונה ובשאיפה לגרום להפחדה והקנטה, ויסוד זה מתקיים גם כאשר למאיים היתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות כי היעד ימומש (ע"פ 103/88, משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373, 386).

20. הצדדים נחלקו בשאלה האם הפרסומים האמורים, מודעות ה"דרוש חי או מת" ופרסום הכולל תג מחיר מהווה איום או שהוא כלול בגדר חופש הביטוי.

פרסומן של תמונות ה"מבוקשים" עשוי להיחשב בנסיבות מסויימות גם כפרסום בלתי מזיק, מעין מתיחה או בדיחה. כך, לדוגמא, פרסום כזה במסגרת של מסיבת פורים או אירוע הומוריסטי ייחשב מן הסתם כבדיחה. אולם במקרה זה אני סבורה שבחינת העובדות מנקודת מבטו של אדם מן היישוב מביאה למסקנה שיש בפרסום משום איום: ה"מבוקשים", קלר ונמצוב, אינם אנשים המוכרים לנאשם באופן אישי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-01-15-01 מדינת ישראל נ'

או שיש ביניהם זיקה כלשהי בהקשר חברתי או הומוריסטי. הזיקה הקיימת נוגעת דוקא לדברי ביקורת וטינה בין הנאשם לקלר ונמצוב. הטינה והביקורת עולים גם מהפרסומים עצמם, כאשר תחת התמונות מופיע תיאור ה"עבירות" שעברו השניים. הפרסום לא נעשה בקרה קבוצה מצומצמת של מביני דבר, אלא היה זמין לכל, ומטבע הדברים הגיע לאנשים המבקרים בפורומים ובדפי הפייסבוק הרלוונטיים, אשר אף הם שותפים לביקורתו של הנאשם. בנסיבות אלו אני סבורה שמודעות ה"מבוקשים" עשויות להתפרש כמבטאות מסר מאיים.

21. אולם אם קיים ספק מסויים באשר למודעות הדרושים כשלעצמן, ספק זה מתפוגג כאשר נוסף לעניין נושא תג המחיר. ראשית, בדף הפתיח של אתר הליגה לגידול חוחיות בישראל, שבו פורסמו תמונות ה"מבוקשים" מופיע הכיתוב "תג מחיר" יחד עם לוח מטרה, כך שתמונות המבוקשים נקשרות גם למונח תג מחיר. בנוסף, בפרסום אחר במסמך ת/5 נכתב "אריה קלר צריך להבין, כשהוא בא אלי לבית עם צו חיפוש שהוציא שופט מושחת עם משטרה... זו בושה ועל כל פעולה כזו יהיה תג מחיר הוא משלם וישלם וזו רק ההתחלה אני ישחרר עוד הרבה דברים...".

בשנים האחרונות הפך המונח "תג מחיר" מזוהה עם פעולות טרור המגיעות עד כדי פגיעה פיזית חמורה. הנאשם בעדותו הודה בכך שהיה מודע למשמעות המונח ועשה בו שימוש במכוון (ראו דיון לעיל בגירסת הנאשם). השימוש במונח תג מחיר נעשה בהקשר של טענות נגד פעולתו של קלר יחד עם המשטרה באופן שפגע בנאשם. בנסיבות אלו עולה מן הדברים אפשרות של איום ממשי לשלומו של קלר.

22. אני סבורה שהשימוש במונח תג מחיר, הן באותו פרסום עצמו בו פורסמו מודעות המבוקשים, הן בפרסום שונה, ת/5, יש בו כדי להשליך גם על פרסומי הדרושים, ולהטות את הכף כך שגם פרסומים אלו ייתפסו כמאיימים. אציין כי קלר מסר בהודעתו במשטרה ת/6 כי לא חש מאויים כשפורסמה מודעת המבוקש, אך כשעלה הפרסום בעניין תג המחיר פנה למשטרה (ראו סעיף 7 לעיל).

23. ב"כ הנאשם ביקש ללמוד מהודעתו של מנהל הפורום משה מלכה (ת/7) על כך שבעיניו של אדם אובייקטיבי שאינו בעל עניין לא היה בדברים שפורסמו משום איום. אינני סבורה שיש להסיק מכך את המסקנה המבוקשת: ראשית, מלכה עצמו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-15-01 מדינת ישראל נ'

מסר בהודעתו כי לא נכנס לעומק הדברים, וסבר שמדובר במחאה. הוא הוסיף כי בדיעבד היה מוריד את הפרסום מהפורום לאלתר. שנית, הודעתו של מר מלכה עשויה אמנם לשמש אינדיקציה מסויימת לדעתו של אדם בלתי מעורב, אולם אין הכרח לקבל דוקא את דבריו כמייצגים את דעתו של האדם האוביקטיבי, והדבר נתון להערכה והכרעה של בית המשפט. אני סבורה שמאחר שמלכה העיד על עצמו שלא היה בקיא בפרטים, לא ירד לעמקו של התוכן ובחן את פרטי הפרסומים, אין משקל של ממש לדבריו.

24. בנוגע לכוונה להפחיד או להקניט, כאמור, די בצפיה ברמה גבוהה של הסתברות לצואה שכזו. אני סבורה שצפיה כזו קיימת בנוגע לפרסומים הנדונים. זאת במיוחד כאשר מדובר בפרסום באינטרנט העלול להגיע לכל אדם.

זאת ועוד: פירטתי לעיל כי הנאשם חזר מספר פעמים בעדותו בבית המשפט ובהודעותיו במשטרה על כך שלא התכוון לפגוע פיזית בקלר ונמצוב, אך התכוון לגרום לשינוי במדיניות, וייחס לשניים ביצוע עבירות ומעשי שחיתות. גם אם דברי הנאשם אינם מצביעים על כוונה לפגוע פיזית, הם מעידים על כוונה להפחיד או להקניט את השניים, ובדרך זו לגרום לשינוי עמדותיהם.

25. ב"כ הנאשם טען להגנתו כי הנאשם הוסיף באתר ת/3 את המילים "דף זה נעשה בצורה הומוריסטית ואין בה להביא לפגיעה של אדם או מותו. דף זה הוכן על מנת שמישהו במדינת ישראל יישם את החוק..."

אינני סבורה שיש בהערה זו כדי להועיל לנאשם, וההיפך מכך: הדבר מצביע על כך שהנאשם היה מודע לבעייתיות בתכנים שהוא מפרסם, ולאפשרות שלא יתפרשו בצורה הומוריסטית. עצם ההוספה שאין בכך "להביא לפגיעה של אדם או מותו" מצביעה על מודעות גבוהה של הנאשם ועל צפיית אפשרות לפגיעה באדם. מובן שהוספת ההערה אינה משנה את תוכן הדברים, אינה מפחיתה את הסכנה העולה מהם ואין בה כדי להועיל לנאשם או לפטור אותו מאחריות.

26. ב"כ הנאשם טען כי הדברים שפרסם הנאשם כלולים בגדר חופש הביטוי. בעניין זה נקבע בפסק דין לם הנ"ל, בעמ' 105, 106: "האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-01-15-01 מדינת ישראל נ'

עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחוננו וחירות פעולתנו של הפרט... קיומם של הערכים שעליהם עמד השופט גולדברג בפסק דינו נתון בסכנה לנוכח מעשי איום, ומטעם זה מעשים כאלה אסורים על פי סעיף 192 לחוק, תוך הטלת מגבלות על חופש הביטוי".

27. לאור כל האמור אני סבורה שהנאשם עבר עבירה של איומים, ומרשיעה אותו בעבירה על סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ו, 05 יולי 2016, במעמד הצדדים

חגית מאק-קלמנוביץ, סגנית נשיא